

URBAN

The Pink Apples reciterer:

digte, noveller til Poesiens Dag i Frederiksberg Have, Slotspladsen.

« [Dagens digt\(e\) af Lonni & Felicia](#)

STORT interview med Kenneth Krabat - eksklusivt til Urban blogs læsere

Felicia: Hvad er en digter?

Krabat: Øe, én der skriver digte...? Men dét svar er ikke så flinkt, så lad mig imødekomme dig på en anden måde: Hér forklarer Poul Borum (forfatter, litteraturanmelder og grundlægger af forfatterskolen. Red.) , hvad han mener et digt er: [Hvad er et digt?](#) - deraf kan man så udlede, hvad han mener, en digter bør kunne. Og lad mig sige med det samme, at jeg falder sørgeligt igennem.

Felicia: Jeg går straks ind og kigger, for jeg er jo lidt nysgerrig på, om jeg også falder igennem.

Uha, nu er ham Poul Borum jo altså heller ikke Hr. Hvem-som-helst - Poesiens Godfather i Danmark, sådan i nyere tid, kan man vist godt kalde ham - han har helt sikkert plaffet lige så mange håbefulde poeter ned. - Nej, det er sørme ikke småting et digt skal kunne, læs selv, det er simpelthen for omfattende til lige at citere kort og jeg kan ikke overskue om jeg er faldet nogen steder ...

Nå, Krabat har mere at sige om, hvad en digter er.:

Krabat: Se hellere [dagens digt 26. marts 2006](#) for svar på dét spørgsmål

- om end det næppe i sig selv heller kan blive definitivt udtømt...

Felicia: Jeg går ind og kigger igen og havde lidt håbet at der lå et lille digt med en god punch-line, men ak, her er mindst halvtreds punch-lines, så jeg ser lige om der er nogen jeg synes passer på mig:

“dem der skriver en linie om dagen

dem der skriver et digt om dagen

dem der skriver en bog i hovedet hver dag”

Jo, jeg disse er lige mig, men gå ind og læs. Han kan noget med ord ham Krabat og jeg er egentlig lidt nysgerrig med, hvordan det hele startede, så: Din digterkarriere begyndte med...

Krabat: ... at jeg i tyverårene begyndte at skrive digte. Muligvis som følgevirkningerne af LSD-indtagelse, der i dag vel havde været lige til en diagnose som manio-depressiv, borderline, bipolar, eller hvad lægerne ellers ynder at forlyste sig med af stemplinger. Gudskelov var der ingen, som diagnosticerede mig; og jeg kunne få lov at komme til at efterlade horribelt blodige rædselsskildringer i skrivemaskinen på min arbejdsplads, uden at det gik nævneværdigt ud over min fra folkeskole og barndom videreførte outsiderstatus.

Skal jeg være lidt på tværs, kunne jeg også sige at jeg er født med skriveglæde, der siden har udviklet sig til både trang og tvang, og at det følelsesmæssige fundament blev udviklet/indviklet i den tidlige barndom (begavet barn af uuddannede forældre) og i skolegården under mange års psykisk terror. Godt med undertrykt vrede og angst og følelse af overgreb som - brilliant - brændstof for enhver digter, men jeg håber at enhver på en sådan vej på et eller

andet tidspunkt oplever at acceptere fortiden og begynder at koncentrere sig om nuet og om et kunstnerisk motiv større end dem selv.

Felicia tænker: At være født med skriveglæde er jo en god ting at have med i hjertet, når man er digter, men det lyder nu alligevel som om der har skullet kæmpes lidt for sagen. Er der en barndomsoplevelse, der indikerer, at det skulle blive lyrikken der sejrede?

Krabat: Nej. Eller snarere: HAR poesien sejret? Poesien er en værktøjskasse, bestående af kropsligt, følelsesmæssigt, mentalt værktøj: Åndedræt, emotioner/empati, rationale/analyse/logik. Hvis der havde været skruenøgler, brækjern og assorterede skruetrækkere i værktøjskassen, hvad skulle dén i så fald have sejret over?

Man gør dét, man ér, i de fora man bliver udsat for, og deraf bliver man inspireret til at gøre andre ting, og finder præferencer, sympatier og antipatier. Man øver sig på noget, gør status, skifter spor, øver sig, gør status, hænger fast med neglene, falder ned, slår sig, kravler op igen, øver sig noget mere, skifter spor, gør status, slår sig, bliver ved...

For tiden og i dag 27.7.2006 skriver jeg. Lige nu besvarer jeg dine spørgsmål, Felicia. Om lidt skal jeg skrive mit daglige digt. Jeg er ikke en skid inspireret. Der er for meget indeni, som rører sig, og for lidt. Jeg er utålmodig, det er pissevarmt, selv hér midt om natten... og ja, jeg indrømmer alligevel, og undlader at slette overstående pga. procesoptagethed, krukethed, og mit underviser-gen:

Jo, poesien har foreløbig sejret. Jeg kan ikke forestille mig noget andet, jeg ønsker at beskæftige mig med. Oversætte for penge og fornøjelsen er fint, men oplever jeg det som reelt skabende? Nej. Dér har poesien sejret over alle grænser. Og gjort mig til et væsen, der accepterer at leve på eksistensminimum, bare for at have tid til at opleve, sanse, tænke, ikke-tænke, ikke-sanse, vegetere, glo ind i væggen, se film når jeg påstår at arbejde, arbejde, mens jeg ser film, læse hvad det passer mig og når det passer mig, klø mig i røven eller have ambitioner større end Jesus. Være min egen herre, med noget så gennemgribende unyttigt som digtning.

Man kan jo aldrig, aldrig vide med sikkerhed, om nogen vil være interesseret i ens digtning. Aldrig. Om end en stærk teoretisk baggrund kan hjælpe med at udforske hvide pletter på det litterære landkort, og således sigte mod at udfylde litterære "huller" i reolerne hos poesi-interesserede, har man praktisk og faktisk kun sig selv, mens man skriver.

En nydelse og en forbandelse at være selvstændig. Men ikke en option; intet når op på siden af det, så der er intet at vælge imellem. Måske når jeg bliver far engang... men nu? Nej.

Felicia tænker: Den Krabat dér skulle prøve et par dage med en teenager i huset, så ville han nok hurtigt ønske sig tilbage til sin tid, som "ensom" digter 😊 hm, måske er børn lidt det samme, en nydelse og forbandelse, nogen gange det ene, andre gange det andet, andre gange begge dele på én gang. Det var et lille sidespring, tilbage til poesien. "Gennemgribende unyttigt" siger krabaten om digtning og, alligevel er poesien dette væsen, der trænger igennem og bare må ud, selvom det betyder usikkerhed på både levegrundlag og modtagelse i den anden ende. Så jeg får straks lyst til at spørge Krabaten om hvad han synes en digters opgave er og hvordan det står til med den politiske bevidsthed hos forfattere. For hel unyttig er poesien vel ikke?

Krabat: Hvis jeg skæver til næste spørgsmål om politisk bevidsthed hos forfattere, vil jeg skynde mig at trække i modsat retning. En digter har ikke pr. definition til opgave at mene noget som helst om noget, men må for min skyld gerne, præcis som andre mennesker.

En digter er en modtager for omverden, digterens personlige traumer og smerter som filter, vidtåbne sanser der tager alting ind eller poetisk universitær semantik, no matter, men digteren må bestræbe sig på at tale sandt om alt, der kommer til ham eller hende. Hvad enten det skrevne er nok så meget overhørt, udledt, fri fantasi, tankespind eller løgn. Det ligger i ethvert håndværk, i enhver kunstform, at jo tættere man kommer på sandheden om sine værktøjs interaktion med sit grundmateriale - sanse- og oplevelsesteknikerne med erfaringen om ords, metaforer, sætningsdannelsers virkemåder - desto mere omkostningsfuldt bliver hver en sletning, hver en tabulering, hvert et komma... Men alligevel aldrig give efter for fristelsen til at lyve. Aldrig give efter for fristelsen

til ikke at forsøge at lave digtet bedre, hvis det i egne øjne kunne være bedre.

Jeg blev kureret mere tidligt: Jeg havde ikke skrevet mere end et års tid, og efter endt læsning af en litterær science fiction-bog oversatte jeg med stort besvær et vildt digt derfra, om verden set fra myreperspektiv, og gav det til min nye, daværende kæreste. “Guud, har du skrevet dét?” sagde hun og så hamrende stolt ud på mine vegne. Jeg blev så overrasket over, at hun overhovedet kunne tro, at jeg var forfatteren, at katten løb af med min tunge. Og så måtte jeg lide den tort igennem hele vores forhold at se digtet hænge på væggen og dagligt minde mig om, hvor fej jeg var - og tvinge mig til at se på mine egne digte, SE dem på en anden måde, forholde mig til dem fra en læsers synspunkt, snarere end blot at være sindssvagt begejstret over, at jeg i det hele taget lavede noget, der gav mig så stor tilfredsstillelse som dét at færdiggøre en tekst gjorde. Om det så kun var en andens...

Felicia tænker: Ah, pyh, sjov historie med digtet, men jeg får hel sved på panden ved tanken! Hvis jeg var kommet til at lave et sådant nummer, ville jeg hver gang nogen kiggede på digtet være rædselsslagen for at de måske havde læst bogen og ville genkende det. Men tilbage til det andet spørgsmål: Synes du der er en større politisk bevidsthed hos forfattere i dag end for ca. 10 år siden?

Krabat: Jeg ved det ikke. Men for tiden er menneskene generelt mere lydhør for individuelle meninger, er vi ikke? Og stort set alle har politiske meninger og erfaringer, skønt ikke nødvendigvis partipolitiske, eller globalpolitiske. Så mon ikke dén tilbagevenden til at mene noget om sociale og økonomiske uligheder, forurening og petrokriser... som er i vækst i disse år, også har fundet vej ind i bøgerne? Om ikke andet som afspejling af voksende medie- og NGO-opmærksomhed på skrævvridningerne i menneskets samfund?

“Vi har de forfattere, vi fortjener” kunne man sige. Forfattere læser jo også bøger, og bliver ligesom alle andre inspirerede til nye tanker, nye koncepter, eller forargede over hændelser i verden, måder mennesker kan være på. Og hvis de bøger, der så bliver skrevet efterfølgende, også bliver solgt til forlaget og købt og læst af andre, inklusivt andre forfattere og andre meningsdannere, så spreder nye idéer og tanker sig. Men om overvægten skal ligge det ene eller andet sted i det menneskelige spektrum fra ego til fællesskab, kan kun (forlagene og) læserne afgøre. Så, vi får de input, vi læser, og inputter til andre de nye tanker, vi selv danner os: Måske serveret på en tydeligvis menneskeligt plan, men reelt mest til gavn for primært højrefløj, mest for midten, eller mest for venstrefløj. Ikke noget rigtigt og forkert, men en vægt, nogle vil altid mene en OVERvægt af meninger i et bestemt leje. Men dét er især forlagenes område: at finde eller bestille de bøger skrevet, som forlagene mener mangler i et bestemt leje. Derfor kan man i visse perioder pludselig opdage en horde af bøger om samme emne, uden at man af dén grund bør frygte (eller fryde sig over), at der er sket et radikalt stemningsskift i landet. Det er bare bøger “nogen” har vurderet manglede.

Jeg kunne dog ønske mig, at forfattere generelt ikke hoppede med på vognen om at skrive bøger, hvor titlen er eneste argument for bogen. Men alle skal betale regninger, og en bestseller er en bestseller, hvad den end handler om. Det litterære og det politiske tager tid at skabe, mærke, føle, tænke, leve. Så bøger med politisk dybde er sjældent dagsaktuelle, men befatter sig oftest planlægningsmæssigt med strømninger og forløb på et mere overordnet plan, så de også vil være aktuelle, når de er skrevet færdige og udkommet.

Men jeg får en billede for mit indre blik af Cæsar og “det store stygge storke-springvand”... Der ér naturligvis plads til ALLE fremtrædelsesformer samtidig. Hvad der ikke nødvendigvis er, er afsætning i bestemte fremtrædelsesformer. Forlagene tager ikke mange chancer med unge meningsmagere mere, fordi mennesker i DK generelt er ret veloplyste og får mange globale informationer og indsigter fra medierne og fra nettet. Det, der så er tilbage til de unge år, er unge kunstnere. Mennesker, som er i stand til at sælge deres - unge - kunst, budskaber og holdninger på karisma og interaktiv vedholdenhed. Ikke særlige meninger, men måden de fremføres på.

Velkommen til desillusionernes holdeplads, hvor det markedsmechaniske slagsmål og parkeringspladsen hjemme og ved jobbet gør sit til at erodere litteraturlæsende forlagsmedarbejderes virkelyst ned i en undergrund af vendte 25-ører.

Felicia tænker: Hm, ja, med titlen som eneste argument kommer jeg straks til at tænke på “Da Vinci Mysteriet”, mærkeligt nok, har nemlig ikke læst den og kunne heller ikke tænke mig det. Men denne vekslen mellem politik og kunst er en spændende diskussion, ligesom dette med at forfattere selvfølgelig inspirerer andre forfattere. DET kan jeg helt tilslutte mig, læser selv

ligeså meget som jeg skriver og henter stor inspiration i andres værker. Men hvad nu hvis man kun havde sig selv og intet andet? [...] Hvis du sad i et sort rum uden lyde eller duft, hvad ville først falde dig ind at skrive om?

Krabat: Aner det ikke (- hvordan er jeg kommet herind, er her varmt eller koldt, er det en prøvelse eller en straf...) Lige så lidt som jeg ved, hvad der lige om lidt vil falde mig ind at skrive som dagens digt.

Men hvis du mener, om jeg kan blive inspireret uden at have fysiske sanseindtryk...? Selvfølgelig. Meningen med at søge at skrive er at søge at blive inspireret. Inspirationen gør det nemmere for én at skrive, end hvis den ikke er der og så skal knokles (frustreres) frem. Så, af og til kan sanseberøvelse være en god ting. Lige som beruselse kan være det. Eller forelskelse. Eller savn, sult, søvn, eller berøvelse af hvad som helst andet, man kan forestille sig IKKE at have lyst at være foruden.

Eller man kan gøre noget, man aldrig gør: Gå en tur i skoven, sidde en halv dag på en arbejdsformidling og bare kigge, lave et bungeejump, evt. uden at gå på toilettet først, besøge fjerne slægtninge og se på gamle fotos, lave en aftale om at udføre noget kedeligt på et bestemt tidspunkt og så gøre det. Men gøre det med mod til både eventyr og skuffelse - ikke tvang.

Eller man kan sætte sig og se på en helt hvid skærm eller et frisk ark papir i skrivemaskinen, og forsøge at lade være med at tænke på noget som helst. Ikke altid nemt, hvis man er under indre påkrav om at lave det der fix NU!

Felicia tænker: Nej, jeg kender (kun alt for godt) det der med det hvide papir der STIRRER på en og man stirrer tilbage og intet sker, og kommer der endelig noget frem, synes man bare det er dumt og uoriginalt og ligner en dårlig parodi på noget man læste for en uge siden. Så, Krabat... Nogle mener at der ikke er flere nye ord under solen. Alt er skrevet. Hvad siger du til den påstand?

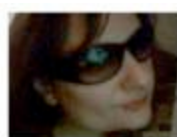

Krabat: Hér er et nyt ord til dig: et ordfix. Den afhængige finder altid nye kilder, nye stoffer.

Tror du måske, at digtere skriver for de faktiske læsers skyld?

Fraregnet dem, der forsøger at skrive en sællert ved at aflure markedet og læsers præferencer, vil jeg tro! at stort set alle, lige som jeg selv, har en eller flere indre læsere. Et læserpanel.

Måske tilmed, hvis de er heldige, et virkeligt, fysisk læsepanel, som bidrager med kvalificeret kritik. Foregår det indeni, kaldes det "at (kunne) læse sig selv"; udenfor: "at blive læst".

Felicia tænker: Nej, det der med at skrive det, man tror folk gerne vil have, kommer der som regel ikke noget godt ud af - ordfix! Det lyder sgu godt - DET ord kan jeg godt lide 😊 Var det ikke noget at introducere de unge for i stedet for alle de andre håbløse stoffer der? Kom her og få et ordfix! 😊 Jeg forstår nu godt hvad Krabat mener - jeg kan godt selv blive "høj" af ord, både af selv at have skrevet noget jeg synes er godt, men også af at læse andres skønne ord. Nå, tilbage til den virkelige verden... Hvordan forenes "det ydre liv" med "digterens liv"?

Krabat: Jeg kan forestille mig at være 2 personer - én samfundsvant, socialt kompetent udgave, der turnerede blandt venner, familie og kæreste, tog sig af møder med offentlige instanser, betalte regninger, skrev breve og e-mails, forestod indkøb af mad og nyt tøj, o.m.a., og så rapporterede hos mig hver dag, når jeg var stået op, sådan hen ad 12-tiden, og hér uploadede alle erfaringer, sensationer og oplevelser til min bevidsthed, så jeg havde sparet mig selv alle de frustrationer, som det monotone, det kedelige, det langsommelige, det omstændelige i bund og grund ér, for dén som hele tiden tænker på noget andet.

Men så ville jeg jo ikke være hele mig. Jeg ville ikke have betalt for noget med konsekvenser af evner og udbud og valg, og jeg ville konstant være afhængig af mit alter egos evne til at bringe sig selv i vanskeligheder, for at jeg kunne få noget kød og blod ud af alle disse almindeligheder. Så dét må jeg selv gøre. Men nu ligger drama og store armbevægelser helt naturligt til mig, så som regel er en simpel telefonsamtale med skattevæsnet rigeligt til at spolere en halv dags koncentration. Og uenigheder med kæresten kan nemt give anledning til flere ugers mavesmerter og følelse af ubalance.

Så, en fuldstændig smertefri forening... helt seriøst... tror jeg ikke på. For ganske nyligt oplevede jeg Malcolm Bradbury i "Living with a writer" fra et fuldstændig selvsmagende, overkørt og tænkt underspillet synspunkt takketale konen for alle de ting, hun hjalp ham med... og jeg er overbevist om, at det ikke var tilsigtet, at ægteskabet fremstod som et undertrykt aggressivt s/m-forhold, hvor konen simpelthen var SÅ forstående, gjorde SÅ meget for ham... tørrede ham i røven, gjorde hun...! Han var simpelthen lige ved at slå knuder på sig selv for at ikke sige det ligeud: At han var rædselsslagen for, at denne servicering og banen vejen for ham (regningerne, alt dét!) skulle stoppe!!! For så ville han skulle gøre det selv! Og hvordan så med hans skrift? Hans tid? Hans hans hans hans...

Nu vasker jeg selv mit tøj igen, og betaler mine regninger... det svarer sig ikke for nogen at blive vartet op. Og i forholdet til min kæreste kæmper jeg for min tid som en dæmon fra helvede. Mit sacred space. Fingrene væk! Jeg sagde: Fingrene væk!!

Felicia tænker: Åh, det lyder nu ellers godt med lidt opvarmning : og det med tiden, der kæmper vi vist lidt samme kamp. Måske er der større lighed mellem skrivende folk, end man umiddelbart skulle tro. Måske krabaten har et bud på dét? Er der nogle forfattere - afdøde som nulevende - som du har stået i mesterlære hos?

Krabat: Lingvistisk, semantisk, nej. Jeg er ikke højlitterær. Men idémæssigt, ja. Filosofisk. Philip K. Dick (hvad er virkelighed?), Ray Bradbury (hvordan beskrive barndommen som voksen?). Danske John Carlsen for at åbne mine øjne for vikingetidens brug og opfattelse af begrebet "ond". Robert Pirsig med "Lila, en undersøgelse af moral" - en temporær bibel for mig - hvor gennemgangen af Dynamisk og Statisk kvalitet i relation til ALT har gjort, at jeg i dag næsten ikke fortryder, at jeg ikke brugte 7 år på en akademisk uddannelse og et dybdeperspektiv på ét enkelt område.

I stedet har jeg så brugt 22 år, og ikke en phd i sigte.

Felicia tænker : 22 år er da også en vis "uddannelsestid" 😊

Nu vil jeg gerne vide lidt om dit arbejde. Vil du ikke beskrive din skriveproces? Hvordan "åbner" du et digt?

Krabat: Der er nogle emner oppe "i mig", i denne tid og igennem de sidste par år, noget er skam, jeg bakser med, noget er emner, jeg ikke har lyst til at redegøre for for en offentlighed, så en vis grad af selvrenselse omkring visse områder af mit liv og mine tanker har allerede fundet sted, inden jeg skriver det første ord.

Jeg arbejder med at "vente tingene frem" - forsøger at åbne mig for dét, der vil ud - især her i processen med dagens digt, hvor jeg er selv-kontraktligt forpligtet til at bestræbe mig på at skrive noget, der kan redde mit liv. Og helst før jeg går i seng. Men da jeg ikke længere har nogen som helst frygt for, at der "ikke skal være noget" - dét er kun et spørgsmål om at vente længe nok - skal dét, jeg selv-censurerer bort som klar tale, nok komme ud i en eller anden form, hvis det lige nu, i skabelsesøjeblikket, er vigtigt nok inde i mig. At "vente tingene frem" betyder at afgive kontrol som skaber, og at have en - måske overdreven - tillid til, at jeg kan sige noget af værdi for andre end mig selv, blot ved at lytte til mit under- og ubevidste.

Nogle ville givet se et sådant projekt som en kunstnerisk dødssejler, al den stund den ikke søger at sætte bevidste næste-skridt på digtningen, der kom forud. Men min "tradition", om man vil, ér ikke og har aldrig været litteraturen skråstreg digtningen som historisk byrd. Men derimod hvordan jeg kan få ord på papir til at agere mimesis for simple eller komplekse tilstande "inde i mig". Og herved kommer indholdet altid først - følelsen, der driver mig, søger en form. Første ord... hvad er første ord...? Jeg? Nej, ikke jeg - det er ikke en "jeg-følelse", men en observationsfølelse, noget ser, noget oplever. Altså at se ud gennem øjnene på noget sårbart, snarere end at være slave for en forsvarsmekanisme, der forsøger at inkarnere sig på papir. Så, hvor langt er der til det sete - er det oplevede fysisk eller er det en andens indre? Og hvad er der imellem; er der forhindringer, og i så fald på hvilken måde? Okay, der er ingen forhindringer, så det er måske bare et spørgsmål om behov for en forening? Er det så noget, der trækker som følge af erindring, er der en præcedens for en ny forening mellem det noget, der oplever, og det andet...

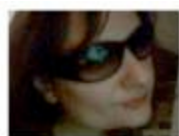
Sådan kunne en indledende refleksion forløbe - men ligesom et partitur er hastigheden ikke fikseret; det kunne finde sted over 10 sekunder, eller over 2 timer, før jeg overhovedet var nået frem til at sætte det rigtige begyndelsesord, der åbner ballet.

Andre ting kan tage form som en tanke, jeg arbejder med over længere tid. Ikke at det behøver blive særlig langt af dén grund. F.eks. skulle jeg en gang skrive et bestillingsdigt med temaet "vinter" til et nyt magasin. Det var midt under snestormen 95-96, sommerhuset, jeg boede i, var omgivet af en halv meter sne, og måske var det sansemæssig overload, jeg ved det ikke, eller måske fik jeg præstationskuller, men jeg arbejdede på digtet i 3 uger. Ikke 10 timer om dagen, ikke 5 timer dagligt bænket foran maskinen, men jævnt hele tiden, døgnet rundt, hen over 3 uger. Og hér hvad det blev til:

VINTER

se, sne!

Det hører til et af mine absolutte favoritdigte, og kan fremføres både med og uden benævnelse af de grammatiske tegn, alt efter hvor dygtig en skuespiller, man synes, man er.

Felicia tænker: ha ha, det er sjovt det her - og dog med en vis alvor, specielt efter jeg har været i "oplæsnings-træning" hos Kenneth Krabat. Jeg er ikke sikker på, at det bare er sådan lige at læse det digt op. Men smukt og finurligt er det!

Krabat: Længere prosating eller essays er der mere logisk stringens i, ordene ligesom mere "bider sig selv" i halen end ordene i et digt gør, og dér kan jeg godt gå rundt og fumle med tematikker og struktur igennem lang tid, før jeg finder modet til at sætte mig ned og tør risikere, at jeg ikke bliver forført, men skal gøre det hele selv. Lidt som at blive inviteret på middag med stearinlys, og

det så går op for én, at værten ikke har tænkt sig at give noget som helst gratis.

Eller helt modsat, som forleden, hvor et dagens digt, jeg efter første skrivning fandt dybt patetisk og selvmedlidende, med ét slag fremstod lysende klart som tanke: Hvordan mon det ér at være et menneske, der er længere ude end digtets patetiske jeg, og modsat dét er pinedød nødt til at forlade lejligheden midt om natten for at opsøge en eller anden form for selskab? Samme sekund, jeg tænkte tanken, faldt der fuldstændig ro over mig - jeg kunne høre hovedpersonens indre baksen med, hvad hun skulle sige for at skabe kontakt til manden på gaden, og vidste at der ikke var andet at gøre end bare at hænge på, indtil deres møde var beskrevet færdigt. Og denne knusende ro fordi jeg vidste, at der ikke på forhånd var nogen måde for mig at afgøre på, hvor længe det ville vare - det ville tage lige præcis den tid, det ville tage, hverken mere eller mindre - så dén kunne jeg enten æde eller lade være; sætte mig og skrive til det var færdigt, eller lade være med at begynde.

Dén form for inspiration er sjældnen, men akkurat dét, der gør det værd at sætte sig ned for at skrive. Håbet. Det forbandede håb om fixet - at det vil lykkes teksten at gøre mig rund og hel. Og at det ikke denne gang skal være Sisyfos på natligt arbejde igen!

Felicia: Ja, det er dejligt når den slags inspiration opstår, og tingene pludselig falder på plads inde i ens hoved, at ordene man måske har bakset med længe falder på plads. "Sisyfos på natligt arbejde igen!" 😊 Mine ord falder altid på plads, når jeg er gået i seng og har ligget ti minutter, så det er op igen og finde et papir i mørket (ret besværligt), i seng, fem minutter, op igen. Det kan godt være JEG vil sove, men det vil ordene ikke :

Så jeg får også lyst til at spørge Kenneth Krabat: Er du altid i gang med ord?

Krabat: Ja, jeg er arbejdsskadet. Alt er digt, i den betydning at intet findes for menneskene, før nogen har navngivet det. Alt kan derfor blive til et digt. Ikke nødvendigvis et nødvendigt eller et godt digt, men alt jeg ser og sanser rummer potentialer for ord. Hvis jeg giver mig selv lov. Prøv at forestille dig at afbryde det der første kys med en ny kæreste ved at tænke over, hvordan du vil beskrive det. Eller måske allerede dér begynde at fumle i lommen efter papir...

Jeg ér nødt til at holde fri ind imellem, men det er godt nok svært at slukke mit sinds autoafsøgning af omgivelserne.

Netop denne bestandige indre snakken forsøger jeg at gøre noget ved. Der er nødt til at være stille derinde indimellem, for at noget skal kunne have mening. Og jeg hører ikke til dem, der drukner knevren i alkohol, så jeg afsøger andre mekanismer, f.eks. fysisk udmattelse, skrive meget, søvnafholdelse, mad (hjernen holder kæft, mens maven fordøjer) o.a.

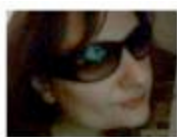

Felicia tænker: Denne konstante “indre snakken” bliver heldigvis også til en “ydre snakken” ind imellem.

Kan du huske din første digtoplæsning?

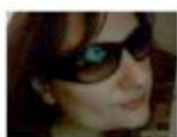
Krabat: Jeg tror det var på Charlottenborg, flankeret af Poul Borum og Per Aage Brandt. PB kørte en slags privat skriveskole, før det lykkes ham at starte Forfatterskolen, og havde i dén forbindelse lånt en sal derinde. Alle tilhørerne sad bænket langs væggen, som jeg husker det - ganske kort afstand til dem alle. Jeg var meget intimideret, men ville for alt i verden ikke vise det, så jeg gav den alt hvad den kunne trække af ungdommelig aggressivitet. Husker, jeg stod med spredte ben som en cowboy efter en langt ridt. Var det godt? Aner det ikke.

Felicia spørger: Nu skal du jo læse op til Poesiens Dag. Er der noget du for alt i verden ikke ville læse op?

Krabat: Nej. Jeg læser af lyst. Jeg arbejder med at sproget skal blive lækkert at lægge krop til - fordi jeg selv kan lide at lægge krop til det. De første af mine bøger er nok knap så fokuserede på åndedrættet, men jeg kan se i dag, at jeg var på samme vej, med et sindssvagt overforbrug af særligt placerede tankestreger. Som senere er blevet til “pausens musik” for mig - et stort og bevidst forbrug af tegnsætning, liniebrud, indrykninger og tomme linier, for at skabe et partitur med indbyggede pauseangivelser for den kropsligt, musisk interesserede læser. Hvilket må forekomme at modsige en tidligere udtalelse om hvem forfattere ikke skriver for, men også den kropsligt, musisk interesserede læser er en del af mit indre læsepanel.

Felicia: Nu du arbejder med pauserne i oplæsning, må stemmen, eller oplæsning, betyde noget særligt for dig?

Krabat: Jeg har altid syntes, det var ekstremt fedt at læse op. Ikke så meget kontakten til publikum, altså dét man normalt forbinder med kicket ved at stå i spotlight, at man skal vække folk og have dem frem på stolen - faktisk var og er jeg stadig meget genert på en scene - men dét at trække vejret, at mærke teksten leve helt ind i bunden af kroppen. Helt tilbage fra da jeg begyndte at skrive var det enormt vigtigt for mig, at teksten var spiselig for mig selv; det jeg ikke havde i forståelse for hvad teksten betød litterært eller dramatisk, fik jeg til gengæld gennem at læse den op for mig selv: Hvis jeg syntes den fungerede som “luft ud af munden”, fungerede den nok også for andre... Og da jeg fandt ud af, at det faktisk betød noget for folk, hvordan en tekst lød som oplæsning - at tilhørere ikke bare kom for at få ordene sagt højt, så at sige, men at de kom for at “få luft” - begyndte jeg at angive pauserne, jeg selv holdt i teksten, med en million indrykninger og pausestreger, som en indikation til læseren om hvordan teksten kunne læses op, hvis man ville læse den som jeg læste den.

I dag bruger jeg færre pauseangivelser, partituret er måske mere subtilt, men intentionen er den samme: At læseren skal kunne læse min tekst som jeg trækker vejret. Fordi jeg har opdaget at min tekst er min krop. Hvis ikke teksten fungerer i kroppen, fungerer den ingen steder for mig. Men til gengæld, hvis den fungerer i kroppen, kan de nedfældede tanker være noget værre rod, uden at det underliggende budskab går tabt. Ikke at vi hér taler om en universel kommunikationsform, som ALLE forstår; blot, at mange mennesker lytter og forstår, når kroppen taler. Det er som om vi ikke kan forlade dén del af vores evolution, lægge den bag os, og blive rent hoved, eller rene emotioner - vi er hele tiden ikke færdig med kroppen, og jo mere vi stimuleres gennem kroppen, desto bedre har vi det. Måske er det ret og simpelt en projektion fra min side - men jeg føler, at publikum forstår hvad det vil sige, at kroppen er med i teksten, at teksten er rytmisk, og at det ikke skal være versefødder, ikke tankens idéer om de perfekte mønstre at lade sig begrænse og inspirere af, men åndedrættet, den fysiske krops åndedræt, der skal skabe rytmen, alt mens kroppen forsøger at finde en måde at udtrykke dét på, som ikke kan kommunikeres i ord eller artikulation. Rytme. Livsrytme.

Jeg vil berøre folk fysisk. Kald det fysisk berøring gennem ørerne. Jeg vil give dét til mennesker, der lytter, som jeg selv ønsker mig. En oplevelse af ikke at være fysisk alene. Noget, der overskrider den eksistentielle ensomhedsgrænse. Jeg er sikker på, at min vej kun kan rumme et større fokus på netop dette. Sammensmeltningen af dét, mennesker behøver at høre, både det behagelige og det ubehagelige, med oplevelsen af ikke at være alene.

Felicia spørger: Når jeg skriver "Selvpromovering", - hvor langt ville du gå mht. det?

Krabat: Slikke pik og kusse på de rette, mener du? Tja, det kunne være oplevelsen værd, hvis de selv ulejlignede sig hen til min lejlighed. Men derudover... Jeg har sagt tak med vin for behandling, jeg ikke kunne forvente. Jeg har haft alle hårfarver og apart fremtoning. Jeg har opført mig på mit elskværdigste og mit mest arrogante, og sjældent lagt skjul på min uvidenhed

eller på min viden. Eller kunnet skjule nogen af delene... Jeg har ingen pli i ordets programmerede betydning, og er sjældent blevet inviteret tilbage på bonede gulve, jeg har besøgt. Jeg er elendig til at fastholde kontakter med folk ud fra et "brugs-synspunkt", netværket, du ved. At sælge mig selv til en arrangør, der ikke tænker på mig, men på omsætning, betragter jeg som forhindring snarere end udfordring, men jeg har ingen nedre grænser med hensyn til stedets beskaffenhed - hvis man vil høre mig læse op. Og i dag er jeg sikker på, at jeg ikke længere kan korrumpes af smiger og mediebevågenhed - hvilket meget nemmere kan ske, når man er ung/ynge, og stadig tror at nogen hjælper én for ens blå øjnes skyld.

Jeg tror, jeg vil gå så langt, som det er nødvendigt - uagtet den offentlige opinion. Men behovet for promovering overskygges i stigende grad af behovet for arbejdsro, sindsro - så... der er lidt langt til at teste den sidste påstand. But try me.

Felicia: Kenneth Krabat har udgivet flere digtsamlinger, [hvoraf Dagens Digt 2000 er optaget i nationalbibliografien; et positivt tegn på, at digitale samlinger, der aldrig har set et stykke trykt papir, også kan regnes som litteratur.] Jeg har faktisk lige købt "elskede elskede" på Saxo og været nede og hente den i dag. Ih, den ser lækker og spændende ud. Så jeg vil selvfølgelig gerne høre: Hvilke råd vil du give andre håbefulde digterspirer hvis de ønsker at få udgivet en digtsamling?

Krabat: Begynd med at skrive en digtsamling...

Og sørg for at være ægte glad for alle teksterne i samlingen. Ligesom ingen ord i et digt må kunne undværes, må ingen digte i en samling være overflødige.

Lad samlingen hvile, når den føles færdig. Afsending til forlag efter sidste punktum er sat snyder digteren for muligheden for at blive sikker - og lægger dette sidste ansvar før afskibningen til de faktiske læsere fra sig og over på en redaktionel bedømmelse, inden digteren selv har haft tid til at nyde barnet. Men hvis digteren er sikker på, at barnet ér, som det kan være, så af sted med det! Hellere gøre brug af opskrivningen i vuggestuen i dag end i morgen - din nabo er jo også lige nedkommet!

Felicia: ha ha, sjov sammenligning 😊 Men det er jo svært med digte. Hvis jeg nu påstår: Ingen læser digte i dag. Hvad siger du så?

Krabat: Nå. Og hvad så?

Hvis menneskene mister behovet for digte, så gør vi dét. Som mange specialarbejdere - f.eks. rebslageren og gørtleren - er blevet erstattet af masseindustri, kan også digtningen og kendskabet til digtning risikere at blive rationaliseret bort. Hvis ingen kan tage et hvil i lænestolen uden en fjernkontrol i hånden, så er det jo dét. Behov der stilles, behov der opfyldes; vi skriver manuskriptet selv. So to speak...

Felicia: Nu er jeg lidt nysgerrig: Hvor lang tid er du om at skrive en digtsamling? Du kan eksempelvis tage udgangspunkt i "elskede elskede" (Lindhart & Ringhorf, 2003)?

Krabat: 9 år fra undfangelse til tryk. Det var en exceptionelt svær bog at skrive. Alene titlen - elskede elskede - tog mig fire år at finde. Og først da kunne jeg begynde at konstruere den komplicerede DNA-lignende struktur, bogens tekster

er bygget op omkring.

Det tager den tid, det tager. En samling er ikke færdig, før den er færdig. Om end man sagtens kan få den tanke: “Hvis ikke den kommer ud af huset nu, kommer den aldrig ud...” Men den er ikke færdig, før digteren dømmer den afsluttet som projekt. “TOG det 20 år?! Okay, jeg håber ikke, du har lidt afsavn imens. Og blev den så god?”

Felicia: Fortæl lidt om dit “Skrive Et digt om dagen” projekt, som du havde kørende i 2000 og også har kørende i år. Hvad får du ud af at arbejde på den måde som digter?

Krabat: Nærvær i skriften er for mig orientering i verden. Sideløbende er jeg i færd med en roman, som kommer til at tage lang tid, så snarere end at være inaktiv og ikke få mit fix...

Nej, alvorligt: Den første dagens digt-serie fra 2000 var et forsøg på at skrive hver dag, ud fra et kvalitetskriterie der rummede stor selvtillid - jeg lavede simpelthen en kontrakt med mig selv om at slække på mine krav til mig selv, hvis det jeg skrev ikke blev godt nok. Flere har sagt, at det som helhed er det bedste, jeg har skrevet, hvilket jeg ikke er enig i, men processen med at skrive et dagligt digt, på netop dét tidspunkt i mit liv, er det bedste jeg nogen sinde har gjort. At holde fast, koste parforhold eller hvad det skal være, så bare holde fast i at få skrevet dét fækking digt! (Jeg vågnede af og til hen over den bærbare, med tastaturmærker i panden...)

dd2006 har et andet udgangspunkt: Jeg kom hjem midt i januar fra en rejse til Peru, jeg havde fået fondsmidler til som led i research til “romanen”. Det der med at administrere pengene, og gå rundt og være bange for, om skattevæsnet nu ville plukke mig eller hvad (hvilket de er i færd med at forsøge på), samt en lang række desillusionerende oplevelser i Peru, hvoraf oplevelsen af min egen person spillede en ikke uvæsentlig andel, havde ved hjemkomsten sunket mig i et dybt hul af sorte tanker. I modsætning til tidligere var jeg denne gang i stand til nærmest omgående at registrere det ske, og besluttede derfor at tage medicin mod selvmordet... - ved at indgå en ny kontrakt med mig selv, der i det mindste ville udsætte afskeden til efter kontraktens udløb (man holder vel, hvad man lover...). Kvaliteten er muligvis mere svingende end i dagens digt 2000 - det er dog svært at afgøre med næsen helt nede i det - men det daglige digt giver mig lejlighed til her og nu og i overblik at se de tematikker, der bevæger (sig i) mig. Og at opleve mine begrænsninger på en selvkærlig måde. Med mulighed for at udfordre mig selv til at gå andre veje, afprøve andre indfaldsvinkler eller simpelthen forsøge at skrive anderledes, hvis jeg oplever, at min skrift eller indholdet keder mig.

Som kunstnerisk projekt rummer begge dagensdigt-projekterne arbejdet med tidsmæssig afgrænsning. Digteren afkræver sig selv et nyt digt af en “vis” standard hver 24. time, igennem et helt år, der “som bevis” uploades til en offentlig tilgængelig server, samt til en række abonnenter, uanset hvor digteren befinder sig, uanset omstændighederne han befinder sig under - overnattende fremmede steder, uden egen netforbindelse, uden egen computer, uanset graden af beruselse, berøvelse, bedrøvelse... eller hvad der ellers måtte røre sig i digterens liv. Deraf valget af bloggen som medie, der kan accesseres fra alle computere med en netforbindelse.

På denne led bliver (ikke usædvanligt) digterens liv sat i scene, i centrum - men i modsætning til almindelig digterisk selviscenesættelse, rummer denne model ikke muligheden for at gå tilbage og slette det uønskede. Uønskede dage, uønskede minder. En dag “repræsenteres” af et digt eller en kortprosattekst. Hvorved oplevelsen af den kunstneriske selviscenesættelse rykker tættere på oplevelsen af “det almindelige menneskes” gode og dårlige dage, og dermed muligheden for den enkelte læser at identificere sig med digteren-som-menneskelig-repræsentant ud fra subjektive litterære, dramatiske og sproglige kriterier.

Relationen “modtager-skaber” er således i højsædet. Digteren iscenesætter sig selv for at give modtageren mulighed for at erfare, at ikke blot svinger kvaliteten af skabelse “helt naturligt”, men kvalitetsvurdering følger af svingning; står i relation til kontinuerlig forandring. Og at foranderligheden, i det kontrollerede produkt (dd) såvel som i livet (modtagerens liv), således er betinget af trangen/viljen til at se, være i strømmen. Nærvær.

Eller sagt mindre mentalt: Alting forandrer sig hele tiden. Kun ved at bestræbe sig på oprigtigt nærvær (i nuet), vil man (siden hen) kunne forholde sig kvalitativt til noget som helst, kende sin placering i verden. Den enkelte menneske har og er sandheden om sig selv, hvis vedkommende er til stede NU.

Felicia: Du var en af de forfattere, der valgte at gå fra Lindhart & Ringhof i 2005 i protest

mod forlagets behandling af Martin Glaz Serup, som forlaget brød deres kontrakt med fordi de ikke mente hans bog ville sælge nok og samtidig hængte hans salgstal og gamle anmeldelser ud i pressen. Hvad har hele denne affære betydet for dig privat som professionel?

Krabat: Tja, jeg blev lovet retslige tæv af formanden for danske dagblade, fordi jeg uden at have bedt om lov på mit website under titlen “Sagaen om den smalle ulæselige usælgelig litteratur” publicerede alt, hvad der blev skrevet om sagen i danske og norske aviser. 😊 Selvom jeg ikke har voldsomt varme følelser for Martin Glaz, så var sagen af så principiel karakter, at jeg brugte 14 dages skrivetid på at indsamle artikler og tale med forfattere om sagen. Meget tilfredsstillende således at skide på mine personlige følelser og knokle på med at rette op på en uretfærdighed, der berører ikke blot hele faget, men alle led i bogfødekæden.

Jeg er ikke bekymret for min røv. Når jeg har en ny færdig bog, er den god. Og så er der et forlag, som trykker den. Ellers gør jeg det selv. Ingen fine fornemmelser hér. Blot ønsker jeg mig en god redaktør at sparre med - ud over et praktisk salgs og distributionsnetværk er forlagene blot mennesker underlagt særlige vilkår, og nogle er fede, og andre idioter. Og jeg er sikker på, at forlagsfolkene tænker det samme om deres forfattere. Det er et arbejde. Intet andet. Særlige vilkår, særlige evner, javist, men sådan er det med alle brancher - nogle mennesker har større talent for deres job end andre.

Felicia: Hvordan synes du vilkårene er for digtere, der vil udgive digtsamlinger i dag?

Krabat: Noget nær de samme, som de altid har været - lidt flere manuskripter i bunken hos forlæggeren, men samme kontraktlige kriterier, samme lille oplag, samme jævnlige forsøg på at snyde debutanter for rettigheder eller penge, samme højloftede forlagslokaler, samme gratis sodavand og en time i stolen til at ryste og bæve ved anstrengelserne ved at syne seriøs, eller det modsatte, samme

venlige mennesker der forsøger at få én til at slappe af.

Blot... er der færre forlag, som synes, de har råd til at satse på udgivelser, der med al sandsynlighed ender om som “smalle”, dvs. meget lidt sælgende. Der er ikke længere prestige i lyrik. I dag er der prestige i at have et forlag, som giver overskud, nærmest uanset hvad.

Felicia: Du debuterede, som 24-årig med digtsamlingen “...Naiv? Sagde det nøgne barn (Borgen, 1987), som fik hårde ord med på vejen fra flere anmeldere - hvordan tacklede du kritik dengang og hvordan tackler du den i dag?

Krabat: Poul Borum bar mig hele vejen til forlaget; en personlig anbefaling til Borgen, jeg ikke har en kopi af, men som endte med ordene “... ren ild!”, fortalte mig éntydigt, at nogen kunne se noget i dét, jeg lavede (selvom jeg ikke selv havde andet at gå efter end lysten til og glæden ved at skrive). At der var andre, som var mere skeptiske, forstod jeg så ikke (jeg var 23 og anede intet!);

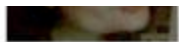
hvordan kunne der være denne enorme forskel i opfattelse?

Dén holdning er så blevet tempereret med årene, al den stund jeg har læst, set, hørt og mødt diverse anmeldere/kritikere, og ser at de er mennesker, som jeg selv. Og at de bare står for dét, de står for - dem der er sig selv nok, dem der promoverer sig selv skamløst, dem der er lige glade med om de har sanset bogen eller ikke, bare de overholder deadline, dem med sindssvagt høje litterære kriterier, dem der ikke kan lege osv osv osv - måske lige så mange kritikere/anmeldere, som der er digter typer. Og selvom de kan (forsøge at) dræbe en bog, hvis de virkelig er hårde dén dag, må den uheldige efterladte blot håbe, at der er andre anmeldelser, som kan opveje eller perspektivere drabet eller forsøget på drab.

Og hvis ikke, der er... og dét er ganske ulideligt...! så løb anmelderne på dørene, bestik dem med rødvin til i det mindste at VÆLGE at læse bogen frem en anden fra bunken; den slags er helt legitimt, fordi der helt reelt set ikke er så mange veje ud til de bogkøbende forbrugere (anbefalinger på nettet fungerer dog genialt til at sprede budskabet, men skaber ikke flere læsere generelt).

Felicia: Tænker lige indskudt, at vores metode med at bestikke vores “læsere/lyttere” på Poesiens dag med æbler nok ikke er så tosset endda.

Krabat fortsætter: Det er en business at skrive, og man skriver sig ind i en måde at gøre tingene på, man ikke har mange chancer for at ændre på, med mindre man tilfældigvis er genial i anmeldernes øjne, har et pisse attraktivt cover/lækkert layout, eller er svine god til at hype sig selv (Dan Brown-effekten). Det ér business derude, forlagene, trykkerne, bogdistributionen, bibliotekscentralen,

boghandlerne, bibliotekerne, anmelderne, kritikerne, læserne - der er mange led i fødekæden, og følgelig mange steder, hvor det kan gå galt. Selvom det optimale var, at det gik godt i alle led. Men det gør det sjældent. Man må leve med "hullerne".

Så, får jeg hårde, uforstående anmeldelser i dag, prøver jeg at se på, hvad denne anmelder normalt plejer at sige, mene, opføre sig som... og forsøge at afgøre hvor meget af anmeldelsen, der er henvendt til mig, og hvor meget til (mit) publikum. Men det må siges, at det værste ikke har været anmelderne, om end Martin Glaz' karaktermord på "elskede elskede" i Fynsk Stifttidende 2003 kommer tæt på... men derimod en lektør på bibliotekscentralen (der som institution producerer de udtalelser, som bibliotekerne baserer omfanget af indkøb på).

Jeg har fra pålidelig kilde, at dén inkompetente nar, der udtalte sig om "elskede elskede" og foretog et karaktermord på den, så den blev utilgængelig for de danske biblioteker - samtidig med at vedkommende blærede sig med viden om mit digitale forfatterskab - ydermere har myrdet mindst én anden bog af en velkendt, dansk forfatter. Og at rådet, der sidder over lektørerne, kender til vedkommendes inkompetence. Men denne lektør er umulig at fyre alene på inkompetence. Ligesom anmelderne.

Men ville vi undvære regnen og stormen, fordi vi fik lidt modstand på gåturen? Bøger skal regnes i år. De er børn, for fanden. De findes. Hvad enten nogen anerkender dem eller ej. Et rosende ord er aldrig af vejen, men kan aldrig være den egentlige grund til at vedblive med at skrive. Der må være et andet behov end dét.

Felicia: Nej, selvom ros er skønt, ved man aldrig om den kommer, så det vil være for skrøbeligt at basere sin grund til at skrive på det. Men ros skal Kenneth Krabat nu have!! I stor stil for hans gavmildhed i at ville bruge sin tid på dette interview. Det er vi meget glade for! Og det kan godt være at nogen har forsøgt at myrde "elskede elskede", men helt er det nu heldigvis ikke lykkedes. Det vidner det eksemplar om, der ligger på mit bord. Åh, er det noget bedre end at åbne en helt ny urørt bog? Må tilstå jeg allerede har kigget lidt i den og de digte jeg lige har læst lever i bedste velgående. Og mere end det: de strutter af liv og kærlighed!!!

Vi har fået lov til at bringe et digt fra elskede elskede. Her er et af mine favoritter:

I virkeligheden hvad 4.:

For mig
 har der aldrig været en grund til at elske
 der var liv
 og så var der *efterkærlighed*
 aldrig et ja eller et nej
 ja til at elske
 nej til at elske
 jeg ville nemmere
 langt nemmere
 ku have bifaldet kirurgisk bortfjernelse af mit hjerte uden bedøvelse
 Kærlighed var alt der var
 kontrollerede alle mine bevægelser
 kontrollerede alle mine vågne øjeblikke
 myrdede mig med ubrugte følelser
 myrdede mig med følelser jeg hverken kunne forstå
 eller tage ind
 jeg var ikke en del af kærlighed
 jeg var ejet
 uagtet at jeg kæmpede for at stå imod var jeg intet
 i sammenligning med dette vidunderlige uhyre der fortærede mig

”Citeret efter princippet om copyleft. Værk: Kenneth Krabat, elskede elskede. Udgiver: Lindhardt og Ringhof.

Udgivelsesår: 2003. Må ikke bruges i kommercielt øjemed, og må kun udprintes til papir efter CopyDans regler om honorering af ophav ved massekopiering. Citeret af THE PINK APPLES”.

Læs meget mere om Kenneth Krabat på hjemmesiden:

<http://krabat.menneske.dk/>

Oversigt over Kenneth Krabats udgivelser finder du her:

<http://krabat.menneske.dk/bagkatalog/>

Links til Kenneth Krabats Dagens digt 2000 & 2006:

<http://krabat.menneske.dk/dagendigt/>

<http://krabat.menneske.dk/dagensdigt2006>

Lån Kenneth Krabats bøger på biblioteket. Bestil her på bibliotek.dk og afhent på dit eget lokale bibliotek:

[Bøger & artikler om/af Kenneth Krabat på biblioteket](#)

Dette indlæg blev postet den 10.08.2006 klokken 16:18 og er kategoriseret under [The Pink Apples reciterer](#). Følg kommentar- [RSS 2.0](#) feed. Du kan [lægge en kommentar](#), eller [trackbacke](#) fra dit eget site.

2 Responses to “STORT interview med Kenneth Krabat - eksklusivt til Urban blogs læsere”

1. *Karl Jensen* Says:
[august 10th, 2006 at 16:34 e](#)

Hold da OPP! Hvor er det flot lavet Felesja! Jeg synes I skal gå til urbans og bede om at blive ansat på en kulturside. Det er det bedste der er hændt i urbans tid. Kenneth K. er også meget klog og vi kan alle lære noget af ham selvom vi ikke skriver digte!

Vh
Karl 45

2. *Lonni Krause* Says:
[august 10th, 2006 at 17:35 e](#)

Tak til Felicia. Tak til Kenneth! Det er hamrende godt. Dette interwiev! Og dét der også slår mig er, at Krabat har GIVET SIG TID til at besvare vores spørgsmål, han har reflekteret, mand - og det giver KØD og ÅND og VOLUMEN til et interwiev!

Jeg sidder virkelig tilbage med en stor taknemmelighed til Felicia og Kenneth! I har gjort et meget, meget flot arbejde. Det er et af de der interwievs, som man kan læse flere gange - for måske man missede en detalje første eller anden gang, ved læsningen. Og måske går en prås op for én - ved et af Kenneths svar, som ikke viste sig ved første øjekast på teksten.

Smukt at slutte interwiev af med “I virkeligheden hvad 4”. Må Gud være med Jer - i to! Verden drejer lystigere rundt, fra i dag!

Kh
kram og
knus

Lonni

Skriv Kommentar

Name (required)

Mail (will not be published) (required)

Website

Send Kommentar

Billeder fra Flickr:

The Pink Apples reciterer: kører på [WordPress Indlæg \(RSS\)](#) and [Kommentarer \(RSS\)](#).

Arkiver

- [august 2006](#)
- [juli 2006](#)

Kategorier

- [The Pink Apples reciterer](#) (109)

blogtid.dk